

Új évi aggodalmak az ipolysági kórház felett

/Válasz Gál Milán mérnök és Bélik György cikkére/

Egy vitaindító cikk mindig pozitív, még akkor is, ha más szándékkal íródott. Végre nyíltan, az ipolysági polgárt nem kerülve, és az itteni társadalom alapvető érdekeit szem előtt tartva ütközhetnek a nézetek. A jószándékot feltételezem, a pontatlanságok sorozatát azonban meglepőnek tartom.

A két igazgatótanács-tag cikke azt sugallja, hogy nem volt más választás, a város nem utasíthatja vissza a kórházat. A valóság azonban más. Az akkori miniszter /Roman Kováč/ 2001. dec. 11-én keltezett levelében megkérdezi, hogy a transzformáció melyik lehetőségét választja az ipolysági önkormányzat. /Később a három lehetőség közül egy negyedik lett, sok fölösleges bonyodalommal. /Az önkormányzat rendkívüli ülésének /2002. febr. 13./ határozatából kitűnik, hogy a **városi kórház** lehetőségét választották. Ezzel lett utasítva az a lehetőség, hogy az állam bevonásával olyan közhasznú nonprofit szervezet születhessen, amelyben az állam átvállalja a rizikó egy részét. **A kórházat az önkormányzat levélben követelte magának** a minisztertől. 2002 októberében mint a kis- és közép nagyságú kórházak igazgatóklubjának elnöke tanácskozást hívtam össze Gyügyön a miniszter és munkatársai részvételével, ahová a kórház igazgatókon kívül meghívtam a polgármestereket is. Dr. Zsolnay Ernő kérésére meghívtam Ipolyság önkormányzati képviselőit is. Tehát a két szerző legalább egyike bőséges információkkal és döntéshatósággal rendelkezett jóval 2003 januárja előtt.

A be nem avatott olvasóra hatással van, miként kellett az önkormányzatnak nehéz döntést hozni arról, hogy nem szünteti meg a kórházat. A hozzáértők számára csak megmosolyogtató ez az ipolyságiak lokálpatriotizmusára ható cselecske. Miért is tette volna ezt? És ez **szóba sem került** a képviselő-testületi ülésen. A szerzők a további sorokban azzal fozozzák az olvasó számára a feszültséget, hogy damokleszi kardként lógott a fejünk fölött a kórház adóssága. A valóság más. December 31-én átvedlett az állami kórház, és **2003. január 1-jével már városi kórház** volt. Természetesen az állami kórház **minden adóssága az államot terhelte**. Ez egyértelműen le volt fektetve a transz-

formációs törvényben. De a 2001. október 3-án megjelent 447/2001 sz. törvény is egyértelműen kimondta: „*Na obec neprechádzajú závazky na úhradu za dodávky tovarov, prác a iných výkonov, daňové a odvovodové povinnosti.*” (1. cikkely, 4a §, 2. pont) Azaz: *Az anyagi jellegű és egyéb szolgáltatásokból származó adósságok, valamint a személyi jövedelemadóból és a társadalombiztosításból származó adósságok, amelyek 2002. december 31-ig keletkeztek, nem terhelik a községet /várost /.*

Így a városi kórház nulla veszteséggel indulhatott.

„*A város teljes pénzügyi csődjét vonta volna maga után*” – írja a két szerző. Sajnos, ez nem akkor, hanem ma /és holnap még inkább/ fenyeget bennünket. 2003. január 1-jével a város beindította a saját, minden veszteség nélküli kórházat, majd a hónap végén nonprofit szervezetet alapított, és ez a mai kórházunk, de... A mai feltételek mellett a **város az egész vagyonával kezekszik** a kórház adósságát illetően. És a veszély nem is olyan távoli. Kórházunk jelenlegi **vesztesége** meghaladja a **15 milliót**. Erről az igazgatótanács prominens tagjai nem szólnak.

Egy **igazgatótanács** értéke a benne rejlő emberi, szakmai tudás és tapasztalat. Egy igen fontos egészségügyi biztosító igazgatónője így jellemezte az első igazgatótanácsunkat: „*nagyon erős összetételű*”. Valóban: voltak benne tapasztalt *egészségügyi szervezők*. Felkérésemre elvállalták az ingyenes és nem kevésbé megterhelő utazással járó tagságot. Pásztor dr. a magánorvosok szövetségének elnöke, Balogh dr. az Apolló egészségügyi biztosító vezérigazgatója volt, Bastrnák dr. az MKP egészségügyi bizottságának elnöke és parlamenti képviselő. Mindannyian igyekeztünk a legjobbat nyújtani. Sajnálom, hogy egy befolyásos csoport csak az abszolút hatalom megszerzésére törekedett, és félt a *nézetek ütközésétől*. Mindent megtettek, hogy az igazgatótanácsban egyszínű nézeteket valló tagok legyenek. Ez nem szolgálja a kórház fejlődését.

A szerzők azt állítják, hogy „*az új vezetés még erőteljesebben látott a gazdasági problémák orvoslásához*”.

A **korlátozó intézkedések** nagy többsé-

ge 2003 első félévében, Šumichrast mérnök igazgató idejében lett érvényesítve, végrehajtva. A közhasznú társasággá alakult kórházban már egyharmadával lehetett csökkenteni a béreket, míg **az állami és városi kórházban a bérezést a köztisztviselői törvény szabja meg**. Az alkalmazottak bérének csökkentése a törvényes minimálbér szintjére, valamint kb. 45 alkalmazott elbocsátásának eredményeként a kórház havi vesztesége 2003 júliusában 180 ezer koronára csökkent az 1,944 milliós januári veszteséggel szemben.

„*Az intenzív osztály működtetése is jelentős deficittel jár...*” – hát ezt már igazán nem kellene a nyakamba varrni. Annak idején 6 intenzív ágyat harcoltam ki az ARO osztály számára, megteremtünk egy szép intenzív osztályt. A többi már a mindenkori menedzselés kérdése. Hogy is van ez máshol? Zselízen – ahol továbbra is a köztisztviselői törvény szerinti a bérezés, ezért tehát a fizetések egyharmaddal magasabbak, mint nálunk – az ARO mégis egyértelműen nagy haszonnal dolgozik. /Míg az utolsó negyedévben az ipolysági intenzív osztályon 19 beteg volt kezelve, addig Zselízen 57 – és ez a sikernek a nyitja./ De megkérdeztem a királyhelmeci kórház igazgatóját is /hasonló kórház, mint a miénk/, aki elmondta, hogy szintén nyereséges az intenzív osztályuk. A jövőbe nézve: nincs kórház egy intenzív osztály nélkül, ha csak nem elfekvő és kimondottan szociális ágyakra épülő intézményben gondolkodunk.

Az orvoshiány. A belgyógyászatról az évek folyamán sok orvos ment el. A környezetünkben dolgozó körorvosok többsége az ipolysági belgyógyászatban nőtt fel. Úgyszintén a vidékünkön működő belgyógyászok az osztályunkról származnak. Nem három orvosnő, hanem 8 belgyógyász hagyta el az osztályunkat a kilencvenes évek közepétől. Ez egy természetes folyamat. Egy jó osztály olyan, mint egy hajógyár: a kész hajók kisiklanak a nyílt vizekre. A hiba ott van, ha nincs utánpótlás. És ezt már perszonális politikának lehet nevezni. Ez az, amiben nem egyezünk. 2003 októberében két alorvosom is – tudtomon kívül – fölmondást kapott. Abban a kórházban, ahol a szerzők szerint is orvoshiány volt. Hosszú hetek kemény harca után maradtak, a felmon-